

...čas pomaličku plyne dál a já pomaličku plynu s ním. Ukázala jsem všem, že si umím hrát a mám radost ze života. Už se všichni těšíme, až budu moci z karantény ven a ještě víc se těšíme, až si pro mne jednou přijedou páníčkové, kterým nebude vadit, že nejsem dokonalá...

Tak takhle nějak končí článek Kristýny s názvem **Ve stínu spravedlnosti 2**. Přiznám se raději předem, že jsem nebyla schopná ani jeden díl přečíst celý, bude to tedy takové hodně volné pokračování příběhu kočičky Marši ☺

Ve stínu spravedlnosti – 3. díl

Tak tuto neděli (2. 3. 2014) uplynul přesně rok od minulého březnového setkání dobrovolníků ve Vrbičanech. Tam tou dobou, po všech strastech, které jí potkaly, bydlela kočička Marša, a tam se také začal psát 3. díl jejího příběhu.

Předesílám, že vrbičanský web sleduji už pár let opravdu pozorně, příběh kočičky Marši jsem ale zaznamenávala tak nějak zvláště „z dálky“, a to i přes to, že to byl ten z „případů opravdu na pováženou“. Když jsem dorazila do Vrbičan, Marša mě okamžitě zaujala, ležela dole v přízemí na závěsném pelíšku a na přivítanou mě řádně rafla. Nemohla jsem se od ní odtrhnout (né kvůli tomu kousanci, to ona mě hned pustila), ale byla něčím hrozně zvláštní... „Přeci si nemůžu vzít druhou kočku, to mi naše 11ti letá Garry neodpustí, nepřijme další kočku“, běželo mi okamžitě hlavou... Úplně přesně si pamatuju, jak mi Zdeňka (Violková-Vašíková) říkala: „Když je to takováhle láska, to nemůžeš nechat jen tak plavat“... „Hm, to už bohužel tuším i já“, říkala jsem si... „Kristýýý, máte už zájemce o Maršu“, ptám se. „Měli jsme jednu paní, ale ta si jí z opravdu závažných důvodů nakonec nemůže vzít, máš zájem?“, dozvídám se... „Sakra“... „No vlastně, i když...“ ...

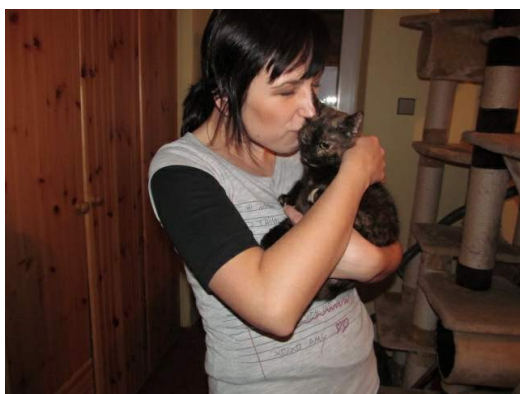

Foto z 2.3.2013 – Vrbičany ☺

... že by moje ruka? ☺

Nemohla jsem jí dostat z hlavy... Hned ten večer jsem si přečetla celý její příběh na stránkách útulku, následovalo pár sms s Kristýnou a bylo. Marša ještě nebyla vykastrovaná, tak se muselo chvíli počkat, ale 25.3.2013 už byla Marša u nás doma. Jenže žádný happy end se nekonal...ze začátku se jí u nás vůůůbec nelíbilo. Byla to pro ni další změna, možná v poměrně krátké době, možná zase nevěděla, co se s ní děje a proč je zase někde jinde. Sem tam uzobla nějakou granulku, ale jinak byla jak tělíčko bez duše, pořád pochodovala sem a tam bytem, naříkala, celé noci nespinkala, záchod používala tak, že ho vždy komplet celej vyházela ven, nechtěla se ani nechat pohladit, prostě nám jasně dávala najevo, že takhle si to kočičí štěstí teda fakt nepředstavovala a prý že tady vůůůbec nechce být...

Kde to zase jsem, říkala jsem si. A jak se tady ke mně budou chovat? A proč mi říkají Maryško? A kde je Kristýna a Michal? A moje ovečka? A kde jsou všechny ty kočky? A proč je na mě tady ta bíločerná kočka tak nepřátelská? Takhle jsem si teda to kočičí štěstí fakt nepředstavovala. Copak už jsem si toho tady na tom světě za svůj krátkej kočičí život neužila dost? A čas plynul dál...

Panička byla hysterická čím dál víc, psala snad denně Kristýně do Vrbičan, co že právě dělám (žalobníček jeden), kupovala další a další nesmysly (třeba zklidňující granulky – haha) s naivní představou, že to asi jako něco změní. Tak jsem si takhle jednou, asi po dvou měsících, řekla, že tohle může být vlastně docela dobrá prča a začala jsem se pomalu smířovat s tím, že tu holt budu muset fakt bydlet. Nooo, to jsem to chytla, proč zrovna já musím mít pořád takovou smůlu...

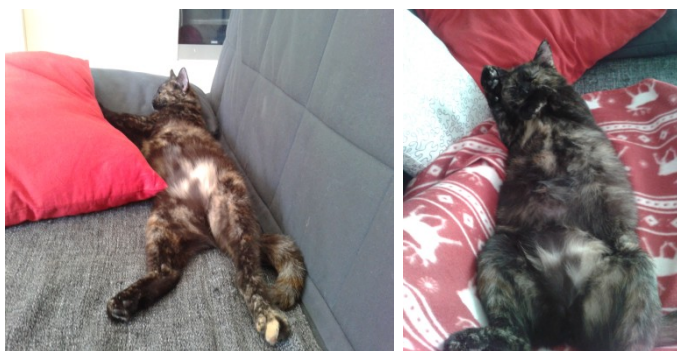
Po čase ty divný dvounožce napadlo, že by mě mohli pustit na zahrádku, když už jí tady teda mají. Noo, vida, to není vůbec špatný, až na to, že mě dali na vodítko! a ta bíločerná kočka, co tady taky bydlí, si se mnou ani na tý zahrádce nechce hrát. Každou radost mi hned zkazej. Ona je vám ta kočka vůbec zvláštní, misku plnou granulek má a klidně je tam nechá i dva dny jen tak ležet, kapsičky taky pořádně nejí, nelítá po bytě, chce mít klid a taky pořád spí. Prostě vám pořád nějak nevím, co si mám tady o tom celém myslet... Ale asi je to tady lepší, než venku na ulici...

No, nebudu rozvláčná jak moje panička, chci Vám jen říct, že jsem to tady s nima nakonec nějak vydržela a skoro po roce, co tady bydlím, už jsem docela spokojená kočka ☺ (to docela říkám proto, aby si zase jako nemysleli, že už to maj v kapse, to teda zase nééé, jen ať se pěkně snažej dál, měla jsem to dřív mooc těžký).

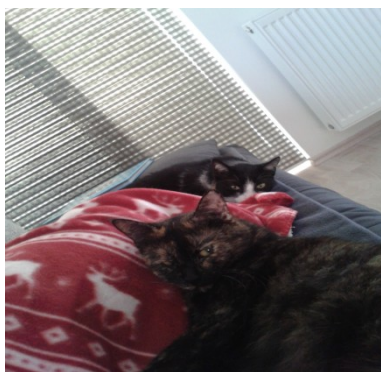
K Vánocům jsem dostala svojí první vlastní deku...

... a řeknu vám, ono to spaní je někdy dost dobrý (na mý dece teda)!

Bíločerná už se mnou taky trochu kámoší (nakonec jsem zjistila, že není vůbec špatná, má dvounožce pěkně na háku a taky jen tak něco nesní (takže to místo ní občas sním já, ona si vynutí něco jiného, takže jsme spokojený obě), a minule se docela vyznamenala, představte si, počůrala paničce kabelku, to u mě stoupla v ceně, že má taky trochu smysl pro humor... Já ale takový zvěrstva nedělám!

S bíločernou už si někdy takhle hovíme spolu ☺

Ven už můžu chodit bez kšírů, ukázalo se totiž, že moc neumím skákat, panička si myslí, že je to vinou zranění, který jsem prodělala (nějakej šmejď po mě stříle!), ale já vím svý a když se mi chce, umím si poradit...

Tak se mějte všichni fajn a já se zase někdy ozvu!

Maryška (alias Vopice ☺)

P.s.: Kristý, já si dovolím jen malou korekci na konci 2. dílu Tvého článku - ona je DOKONALÁ ☺ Srdečně Tobě a Michalovi za vše děkujeme!!! Lu (a Vopice)